

PROLOOG

Ta seisab metsaservas ja kuuleb kõrgel ülal kraaksuvaid vareseid. Ta tõstab pilgu, taevaskumerdub ta kohal kui kuppel. Puud hõõruvad üksteise vastu ja nende krigin saadab tema enda ägedaid hingetõmbeid. Muidu on kõik täiesti vaikne. Ta langetab pilgu allapoole. Maa on otsekui suur must neel. Kui taevaskumerdub, avar kuppel, mida kõik on siis maa oma õõnsa pinna alla neelanud?

Ta vaatab veel viimast korda, sätib külma jäseme ükshaaval kõrvuti, asetab käte alla lilled. Teeb kindlaks, et kõik näeb välja täpselt õige.

Siis läheb ta ära. Ta lükkab oksa teelt kõrvale. Jäikade kuuseokste teravad okkad torgivad, aga ta liigub neist välja tegemata edasi. Astub sihikindlate sammudega puudevarju poole ja kaob.

REEDE, 23. AUGUST

Saana silmitseb Alfama kitsukesti tänavaid, väikseid välilaudu ja mõnusaid einekohti, millest igapähe pakutakse söegrillil valmistatud sardiine. Janile oli juba paar korda töölt helistatud. Keset puhkust. Nad ei olnud veel tagasilennule mõeldagi jõudnud, kui argipäev oli juba nad telefoni kaudu kätte saanud. Saana mõtles, kui lähedal oli olnud hetk, et ta oleks juba öelnud: armastan sind, olen sinusse armunud. Aga esimene telefonikõne oli selle tunde hajutanud. Kõne oli tulnud ja järgmistel päevadel oli ta tabanud Jani mõtlikult tühjusse põrnitsemas. Just praegu ei jõuaks suured sõnad päriselt Janini. Pealegi on nad teineteist tundnud alles väga lühikest aega. Kas on võimalik, et Saana juba armastab? Saana vaatab, kuidas Jan toksib telefoni ega märka enam, kui pehmelt heiestub valgus seintelt või kui ilusad paistavad vanad kulunud ukсед. Siledaks kulunud munakivid tunduvad sandaalide all libedad.

„Kas ostame jäätist?“ küsib Jan, kui lõpuks pilgu telefoni-ekraanilt tõstab. Saana võtab päikesepillid eest, et näha Jani ilma tumeda filtrita. Saana kissitab eredas päikesepaistes silmi ja manab siis kõhklemisi näole naeratuse. Jäätisest ei ole ta kunagi keeldunud.

„Kas kõik on korras?“ küsib Saana ja puudutab kergelt Jani õlavart. Jani tööaegad on enamasti salajased, aga Saana püüab siiski õngitseda mingit pisikestki vihjet selle kohta, kas Soomes võib olla juhtunud midagi erakordset.

„Kui sa mõtled seda kõnet, siis lihtsalt uus boss helistas ja

tutvustas ennast,” nendib Jan ja sirutab käe Saana poole. Teeskleb nagu ei olekski tegelikult hajevil.

„Ehkki ta teab, et oled sel nädalal veel puhkusel?” tahab Saana kindel olla, et kuulis õigesti. Ta võtab Jani käest ja laseb mehel end tema vastu tõmmata. Portugali leitsak muudab ühtepõimunud käed kiiresti higiseks. Jani embuses tõstab Saana näo põletavkuuma päikese poole. Saana tunneb pahameelega, kuidas ülahuul on jälle higist niiske. Ta vaatab Jani, kes lõpuks ometi paneb telefoni teksataskusse. Kes oleks võinud arvata, et Saana leiab end lembepuhkuselt keskkriminaalpolitsei uurijaga? Koos mehega, kes isegi säärases palavuses ei kannu lühikesi pükse. Saana muigab endamisi ning vaatab Jani tumedaid teksaseid ja tanksaapaid. Siis küünitab ta Jani suudlema. Habemetüügas kriibib.

Käsikäes kõnnivad nad väikese jäätisekohviku juurde ja Jan laseb Saana käest lahti. Nad silmitsevad hõrgu väljanägemisega eri värvi jäätisemägesid vaikides. Ees on puhkusepäeva suur katsumus: jäätisemaitse valimine. Saana vaatab kordamööda jäätiseid ja Jani. Ta teab, et pärimine on mõttetutu. Mehe ema suri suvel ja osa vaikusest on kindlasti lein. Tõsidus arvatavasti kuulubki Jani loomuse juurde. Nad on üksteist tundnud nii vähe aega, et Saana ei ole isegi veel kindel, missugune on mehe põhiloomus. Normaalne Jan. Töörollis on Jan olnud vägagi vaoshoitud ja asjalik. Ja tööasjades hoiab Jan kõik enda teada juba ka turvalisuse pärast. Kui Soomes olekski juhtunud midagi tõsist, ei tohiks Jan kui keskkriminaalpolitsei uurija Saanale mitte midagi rääkida. Isikuvastased kuriteod ja surmajuhtumid ei ole tsiviilisikute asi ja politseinikud ei räägi kodus tööalastest detailidest. Seda teavad ka kurjategijad ja just seetõttu on omaksed kaitstud. Nii oli Jan selle sõnadesse pannud. Ometigi on ilmselge, et pärast kõnet on Jan kõigest hoolimata sõnaahtram ja pisut rahutum. Näib nagu kipuks mees juba tagasi tööle.

Roheline pistaatsiajäätis, mille Jan on endale valinud, valgub ta käele ja ta hakkab pilguga paberit otsima. Ühtäkki tunneb Saana taas määratut hellust. Ta vaatab Jani, kes on kangekaelselt valinud iga päev vahvliga jäätise. Ja iga päev on jäätis palavuses väkkiirelt sulama hakanud. Saana vaatab Jani tugevat päevitunud kätt, mis hoiab jäätist. Ta jääb andunult imetlema seda meest, kellest ta juba hulk aega on sisse võetud olnud. On ajaarvamine enne Jani ja aeg pärast Jani. Kaootiline, kummaline ja vaimustav aeg, mis algas nende kohtumisest. Nad kohtusid ajal, kui Jan oli keset keerukat mõrvajuurdlust. Kül mavärinad käivad üle Saana keha, kui ta mõtleb kõigele, mis suvel juhtus. Või siis ehk tuleb see põgus jahedus jäätisest. Saana vaatab, kuidas Jan naeratab tänulikult, kui saab sõbralikult ettekandjalt salvrätipataka. Paber on palju õhem kui Soomes. Jan on vägagi nägus, mingil tahumatul moel. Just sellisel moel, mis on Saanat alati köitnud. Sihiteadlik olemus, aga samas varjundi võrra midagi määratlematut. Midagi sellist, mida kohe ei taba ja mis huvi ülal hoiab. Salapärane Jan hoiab Saanat parajasti pinevil. Kõik see müstilisus võib muidugi olla ka Saana enda ettekujutus. Kõige hullemal juhul võib Saana oma kujutlusvõime abil luua Janist omaenda versiooni ja siis pimesi armuda omaenda pettekujutelma.

Ei. Seekord ma seda viga ei tee, töötab Saana endale ja suunab siis pisitillukese jäätiselusika suure pehmunud jäätisemassi poole. Amarena. Saana lemmikmaitse, milles segunevad jogurt ja magusad kirsid. Nüüd ei lase ma endale inimesest ekslikku pilti luua, vaid jään avatuks ja tutvun mehega rahulikult ja pikkamisi. Talletan Janist meelde vaid need asjad, mida Jan ise esile toob, lubab Saana endale. Argipäevapagu saab igal juhul varsti läbi. Sedamööda, kuidas väheneb jäätis topsis, hakkab kaduma ka armastusküllane muretu tunne. Veel nädala alguses olid nad ühte sulanud, aga täna on nad äkitselt taas kaks eraldi inimest, kes otsekui ärkaksid toredast soojast unest.

PÜHAPÄEV, 25. AUGUST

Noora kuuleb nüüd vaid omaenda hingetõmbeid. Ta jookseb kiiresti, teades, et on piiri peal, aga siiski on kõik samal ajal täiesti kontrolli all. Ta tunneb oma keha väga hästi, teab selle vastupidavust. Ta jaksab küll. Noora loeb maastikku vaistlikult. Vahel tuleb pilk pöörata puujuurtele, et mitte komistada, aga enamasti vaatab ta kaugele, keskendub vaid oma hingamisele ja metsale. Mida kauem ta jookseb, seda enam meeled avanevad ja seda selgemalt tunneb ta end avatuna, iseendana. Noora mõtiskleb oma karmi saatuse üle: praegu peab ta sõitma autoga, et pääseda korralikult metsaõhku hingama ja hingeldama. On varajane hommikutund, tunni aja eest hõljus veepinnal veel öine uduvine. Nii varajasel tunnil on võimalik saada endale terveid maa-alasid. Mitte kusagil ei ole mitte kedagi näha olnud. Noora teab, et on käinud sügavamal metsas kui enamik ses piirkonnas liikuvaid inimesi. Ta jookseb kõige parema meelega oma radu. Mitte miski valmistehtu ei ole teda kunagi veedelnud.

Pikki jooksuringe tehes Noora õigupoolest ei imetle detaile, pigemini värsket õhku ja kõikehõlmavat rohelist, metsa sellisena, nagu see on. Lokkav samblane ja võsane maa, siin-seal kõdunenud, vanad mahalangenud puud. Okste vahelt immitsev päikesevalgus muudab kõik peaaegu maagiliseks. Mets on rahulik, loomulik olekus. Kasvab ja määndub ühtaegu.

Kui Noora on jooksnud üle pooleteise tunni, peatub ta Keinumäe linnutorni juures ja kontrollib pulssi. See on ilusti ohjes püsinud. Kogu suve tehtud jooksuringid hakkavad vähehaaval

tulemust tooma. Päev paistab tulevat soe. Kui Noora on seisma jäänud, tunneb ta aina kasvavat pissihäda. Ta vaatab vilksamisi ümberringi. Endiselt ei ole kedagi. Ta võiks lihtsalt kiiresti kükitada tihedasse taimestikku ja varsti oleks olemine kergem. Noora vaatab taha, siis paremale ja vasakule. Kusagil ei ole kedagi. Ta katsub hingetõmbeid ühtlaseks saada ja rahuneb siis kuulama. Aga kui läheduses siiski keegi liigub? Kas kusagilt kostis samme? Tuul kohiseb lehtedes ja puutüved nagisevad üksteise vastu hõõrdudes, muidu on kõik täiesti vaikne. Kusagilt kuuldub kerge praksatus. Kas see oli mõni loom? Talle tundub tihtilugu, nagu mets oleks ise elus. Nagu see jälgiks tema iga sammu hinge kinni pidades. Mõnikord hoogsalt mööda radu joostes kujutleb Noora, kuidas metsaolevused tõmbuvad teda kuulates peitu ja kuidas nad jälle välja hiilivad, kui tema on läinud.

Kusagil lähedal kostab vareste kraaksatusi. Noorale ei ole kunagi meeldinud ei vareсед, kaarnad ega hakid. Miski nende kõnnakus on liiga enesekindel ja jultunud, ja ka hääl on eba-meeldiv: kraaksumine või krägin. Must, sinetav värv toob teateid millestki süngest, millele üksi metsas olles sugugi ei tahaks mõelda. Häälte järgi otsustades on vareseid mitu. Noora hakkab kuusiku poole minema. Kõrgete puude tugevad oksad ripnevad teel ees ja Noora tõstab neid ettevaatlikult eemale, püüab edasi liikuda nii, et okkad ei torgiks. Teinud kindlaks, et keegi teda kuidagi näha ei saa, laskub Noora kärmesti kükki ja tõmbab püksid maha. Siis ta märkab. Altpoolt vaadates on hästi paista see, mida lopsakas taimestik ja puuoksad olid tema eest peitnud. Varesed on kogunenud mahalangenud puu juurte lähedale. Neid on palju ja nad parvlevad ühe koha ümber. Sedamööda kuidas põis tühjeneb, tõusevad meelde koledad mõtted. Miks varesed lendlevad ja kraaksuvad just seal? Paistab, nagu nokiksid linnud midagi. Ei ole minu asi, mõtleb Noora esmalt, ehkki uudishimu on juba tärganud. Veidi vastutahtsi, aga väga uudishimulikult tõuseb Noora püsti ja läheb maast kerkiva võimsa

kännujuurestiku poole. Tumedad juured turritavad kohevast mullast taeva poole. Vägev kuusk on langenud nii, et juurestik on lahti tulles murdnud maapinda suure augu. See puu on kukkudes tekitanud vägevat raginat, ehkki keegi seda kuulmas ei olnud, mõtiskleb Noora üha lähemale astudes.

Varesed kraaksuvad ja teevad veidi kaugemale hüpeldes tulijale ruumi. Ära nad siiski ei lenda. Varesed jäävad uudishimulikult vaatama, kuidas hiline, jooksuriietes naine astub sinna ja piilub ettevaatlikult juurestikust jäänud auku. Nad lendavad ära alles siis, kui õhus kaigub naise hüsteeriline karjatus.

HEIDI

Heidi õngitseb teksaste taskust võtmed ja vajutab auto lukust lahti. Parkimispaigale jäetud must auto on hommikupäikeses küpsenud lämmatavkuumaks. Heidi prantsatab istmele ja tunneb, et on juba nüüd higine. Kuum ahi on tema ümber ja ta istub täiesti tummalt paigal ja jääb ootama. Ta ootab, et konditsioneer auto maha jahutaks. Eelkõige ootab ta, et ise hoo sisse saaks. Sellises kuumuses hakkab muretus Heidist haihtuma niisama kiiresti kui vedelik kehast. Iga näole valguv higipiisk on tõendiks muutusest, mis on äsja alanud. Häire pühapäeval. Puhkuselt tööle naasmine. Kuritegude puhul ei ole ükski päev kuigi püha. Ja täna, päev varem kui kavatsatud, tõmbab ta jälle ülle raske, kohustava soomusrüü. Surnute seltsiline. Isikuvastaste kuritegude uurija, kelle töökohtumised algavad alati surnuga.

Autosse imbub jahe õhk ja täidab ruumi vähehaaval. Vähehaaval küllap kaob ka puhkusel hangitud, ehk veidi uimastavgi vabadustunne, ja asemele hiilib midagi muud. Jõhkvalt kange himu uus juhtum ära lahendada. Kabuhirm? Kabuhirm selle ees, kuidas uus juhtum kaaperdab jälle kõik mõtted ja söövitab seestpoolt, kuni järel on vaid õõnes korjus. Kõva kest, soomusrüü, mis teda napilt püsti hoiab. Ja ometi, kõigest tulevasest unetusest ja ähvarduspiltidest hoolimata tajub Heidi vähehaaval innustust. Mis on juhtunud? Suvisest juurdlustest jäänud *case*-pohmelus hakkab hajuma. Tundmatu laip keset metsa? Kui aju seda uut sisendit töötleb, tunneb Heidi end taas elusamana. Laip oli kuuldavasti lebanud mahalangenud puu juurte embuses. Ja siis,

konditsioneer peaaegu täisjõul huugamas, asub Heidi tagurdama ja tunneb igas küljes mõnusat jäist puhangut. Ei lähe enam kaua aega, kui külmus on tervenisti tema ümber.

Pealinna piirkond on rohkem maa moodi kui sageli kujutletakse, mõtleb Heidi, kui möödub Vanhankaupunki kosk punasest tellishoonetest ja mühisevast koskest. Viikki põldudel on näha lehmi. Heidi pidurdab, ta on võibolla juba liiga kaugele sõitnud. Ta paneb vilkuri peale ja peatub korraks teeservas. Kust oleks kõige parem hakata jala sihtkoha pole minema? Heidi teeb U-pöörde ja sõidab mööda Viikintied tagasi. Ühel pool paistavad Viikki uued elurajoonid ja teisel pool laiuvad lagedad põllud. Kaugel kumendab metsaserv. Heidi sõidab Huutokauppa Helanderist mööda ja suundub põldude poole. Autotee jõuab Säynäslahdentiele. Paremal on näha tööstuskrunte, vasemal siniseid barakke ja mõni välikäimla. Ees sinerdab parajalt lai oja. Selle kõrval kulgeb kergliiklustee. Heidi jääb hetkeks autosse istuma ja guugeldab Vanhankaupunki lahe kaarti, et piirkonna suuruselt aimu saada. Looduskaitsealasse kuuluvad igatahes Säynäslahti roostikualad ja lõunapoolne lageda vee ala, Pornaistenniemi sanglepasalu, Mölylä mets ning jupp roostiku lääneosa Lammasaare lähistel. Kas leidmiskoht on looduskaitseala? Heidi ei ole kindel. Vanhankaupunki laht ja selle ümbrus on suurem tervik kui vaid kaitsealused paigad. Viikki õpetus- ja katsemajandi rannad võeti piirkonnas kaitse alla esimesena, juba aastal 1959, loeb Heidi ja vaatab läbi tuuleklaasi idüllilist maastikku. Viikinranta ja kaugemal merelahel huljuvad veelinnud. Tuules õõtsuvad puuladvad ja taevas keerlevad hakid. Vana vaheldusrikas mets. Heidi vaatab telefonist infot üle. Säynäslahti, see peaks leidmiskoht täpsemalt olema. Heidi võtab käsipiduri maha ning asub külmavereliselt kaalutledes mööda liivateed kirde poole sõitma.

Õige pea tulevad vastu esimesed hämmeldunud ja vihased näoilmed. Auto liivateel? Heidi kujutleb mõttes, mida kõndijad püüavad oma põrnitsemisega edasi anda. Ära meie tee pealt, hull

juht! Heidi otsustab isehakanud seadusesilmadele armu anda. Inimestele, kes vaatavad kohe kurjal pilgul, kui keegi reegleid rikub. Ta avab akna ja paneb politseivilkuri tsiviilauto katusele. Hoidke teelt kõrvale, vaikivad piinajad, pomiseb Heidi ja vajutab õrnalt gaasi juurde. Kraavikaldad on õites ja Heidi vaatab põgusalt kollendavat, tuules õõtsuvat laia roostikku. See piirneb tiheda metsaga, mille tumedus on mõjuv. Tee äärde on seatud puust silt. Helsingi ülikool, Arboretum. Peagi on avara ja laia maastiku asemel mets, tihe kuusik. Heidi vähendab kiirust.

Viikki-Vanhankaupunki lahe looduskaitseala hõlmab üle 300 hektari. On õigupoolest otse uskumatu, et selline avar, uhkelt lopsakas ja varjundirohke looduskaitseala asub nii Helsingi kesklinna lähedal. Ristmikul konutavad rohelised puust varikatused ja esitlevad fakte loodusest. Kiirabi on ikka veel kohal, lisaks kaks teed tõkestavat politseiautot. Politseilint paneb juhuslike jalutajate tee kinni, sunnib igäüht neist ringiga minema. Heidi astub jahutatud autost välja, ja üllatub, kui palavalt päike teelikult väljas lõõskab. Liiv krigiseb jalgade all. Heidi jätab jaki heaga autoistmele. Matkasaapad tunduvad jalas mugavad ja panevad igatsema retki, kus needsamad saapad on teda hästi teeninud. Lofoodid, Lapimaa ja kevadel tehtud matk Bad Gasteinis. Ka Soome maastikud on kaunid, aga kahvatuvad, kui võrrelda näiteks Norra või Alpidega. Heidi silmitseb mõtlikult rada, mis kulgeb linnutorni poole. Sihikindlalt alustab ta teekonda metsa pimedusse.

Heidi on saanud selged juhised: esiteks suure infotahvli juurest mööda rada napilt 30 meetrit, siis juba on paremal näha valge telgikatus. Ta läheb kiirel sammul juhatatud koha poole. Sunnitud kohtumine surnuga.

Heidi tunneb, kuidas suu kuivab. Kangestunud surnu, noor mees, lamab augus, nägu taeva poole. Ümberringi sagivad inimesed, kes talletavad üksikasju. Kaamera salvestab, kogutakse proove. Droon filmib hääletult piirkonda ülaltpoolt. Kusagil

kaugel mühiseb liiklus. Heidi vahib laipa vaikides. Noor mees, tundmatu. Käed rinnal risti. Kiirabitöötajad on surma kinnitanud. Kangedstunud surnut, tema häguseid silmi vaadates on selge, et tunnistamine on olnud vormitäide. Heidi vaatab surnu käsi, küünealused on puhtad, peopesade nahk terve. Poisil on seljas must kapuutsiga pusa ja hallid kargopüksid, jalas on Vansi mustad tossud, pea kõrval maas vedeleb kalamehemüts. Müts on peast kukkunud. Heidi kummardub mütsi vaatama, see paistab puhas. Ta kontrollib surnu pead, ei löögijälgi, ei verd. Särgil, käte all on mingi närbunud taim. Heidi küürutab lähemale, aga ei tunne seda. Ei ole nähtavaid märke õnnetusest ja haigushoo võimalust on juba asunud välistama. Mis see siis võiks olla? Heidi laseb pilgul käia üle puutüvede, üle kaharate kuuseokste ja okastega kaetud maa. Otsemaid haarab teda halb eelaimus. Asend, milles laip lebab. Koht, kust surnu on leitud. Vaikiv atmosfäär, mis leidmiskohal valitseb. See juhtum ei ole mingi juhuslik surm.

SAANA

Tagasilennul surub Saana lauba vastu jääkülma lennukiakent. Väljas on juba hämar. Kui naasta Soome öhtul, on tunne kuidagi leebem. Hämaras võib veel hetkeks mängida, et oled teel kuhugi hoopis mujale. Lennuk liigub kaares hämarduva maastiku kohal, siin-seal eristuvad üksikute saarte tuled ja tumedana lokslev meri. Saana kujutleb, mis tunne oleks, kui ta hakkaks maanduma mõnda uude linna. Berliin, Nizza või New York? Ei. Kahjuks on paratamatu, et ees ootavad Helsingi-Vantaa lennujaam, takso ja Sturenkatu.

Saana mõtleb uuele algavale nädalale. Ta käib veel tädi Inkeri juures oma asju toomas. Ta oli veetnud Hartolas kogu suve ja uurinud aastakümnete tagust mõrvamüsteeriumi. Saana mõtleb suve algusele, mil ta oli tulnud Hartolasse tädi juurde puhkama ja toibuma põhjatust kurnatusest, mille töö oli tekitanud. Vähehaaval oli ta suve jooksul suutnud jõudu koguda ja hakanud uurima vana, ammusel ajal Hartolas toimunud ebaselget surmajuhtumit. See juhtum oli ta viinud keeruka ja ohtliku mõrvajuurdluse keskele, mis nüüd tagantjärele tundus peaaegu ebatõeline. Suvise uurimuse ainestik ja kõige selle seast paljastunud liigutav lugu ootavad teda tädi külalistetoas kummutisahtlis. Lahtised paberilipakad ja vanad fotod, jutuajamised inimestega ja väljaprinditud ajalehejupid. Lühikesed, juba kirja pandud tundehetked. Nüüd peaks olema aega suvised juhtumised käsikirjaks vormida. Ehkki Lissabon oli igati paslikult mõtted mõrvadest eemale viinud, olid tekstiga seotud ideed reisil otsekui iseenesest

mõnikord meelde turgatanud. Hartola kuningriigi saladustest saaks kokku põneva *podcast*'i. Samal ajal peaks hakkama tööd otsima.

Saana silitab Jani karedat, habemeudemes põske. Mees oli juba lennu alguses suikunud ja toetab nüüd rahuloleval ilmel pead vastu Saana õlga. Iga hetk hakkab lennuk laskuma, aga Saana ei raatsi Jani äratada. Ta vahib endamisi naeratades välja. Vähehaaval hakkab sinerdavas õhtus paistma üha enam Soomet. Vett ja saari siin-seal. Rohkesti lopsakat ja tumedat metsa, mille keskelt vilksatavad tagasihoidlikud, nõöpnõelapea suurused linnatuled. Saana jõuab napilt rannikult midagi tuttavat silmata, kui lennuk keerab kaarega vähem tuttava Espoo kohale ja suunataju kaob. Jan võpatab ärkvele.

Soome on hõredalt asustatud maa. Sellest saab aru alles siis, kui tulla tagasi tihedalt asustatud Kesk-Euroopast. Linnadest, kuhu laskudes jätkuvad asulatuled nii kaugele kui silm ulatub. Helsingi-Vantaale jõudes on tulesid vähevõitu. Ontlik vaikne lennuväli, ümberringi mets. Valgustatud autoteed paistavad ülevalt nagu peenike valguskaabel. Teede ümber on pime. Ka pealinna ümber paistab põlde. Täna jõuavad nad jälle tagasi vaikselt maale, kohta, kus on puhas kraanivesi ja palju reegleid. Maa, mis on tuntud sitkuse ja hea hariduse poolest. Oma armas kodumaa, mille ilu oskab inimene hinnata alles siis, kui on veidi aega eemal olnud. Igal pool on ruumi ja värsket õhku, aga ka mühatustega suhtlevaid morne inimesi.

Lennuk maandub kolinal ja kogu lennukitais inimesi hoiab hinge kinni, kuni tunneb enda all maapinda, mida kutsutakse Soomeks.